

MÁME ŠTĚSTÍ, ŽE JSME PARTA FANATIKŮ

Rozhovor s hercem Jakubem Pilařem

Jak se k vám tahle hříčka psaná pro zábavu disidentů dostala?

Zkráceně to bylo tak, že Petra Richter Kohutová tu hru našla a chtěla ji dělat v karlovenském Divadelním studiu D3. Ale měli asi jen dvě čtené zkoušky a pak přišel covid a rozpadlo se to. Nabídla text Jardovi Kodešovi, ať si k němu najde lidi. Loni v létě ve Volyni Jarda oslovil mě a Martina Kozáka a řekl, ať k tomu seženeme další čtyři kluky. Třeba ze ŽUMPA, z Máje. Takže jsou v tom Jirka Jahoda a Roman Solčány. Robert Kunesch z Plzně nás ve Volyni slyšel o tom mluvit a takhle se dali čtyři soubory dohromady.

No právě, jaké to je, zkoušet s lidmi ze čtyř souborů od Plzně přes Nučice a Prahu až do Rumburka?

Máme velký štěstí, že jsme parta fanatiků. Třeba zrovna Míra Řebíček z Rumburka jezdil poctivě na zkoušky, aby na jevišti strávil posledních pět minut. Dělali jsme víkendová soustředění jednou za tři týdny. Takže zkoušecích termínů bylo třeba pět a nějak jsme to postavili.

Byly chvíle, kdy jste si řekli, že už

třeba do těch model a osobností jdete až moc?

Sám Kohout v předmluvě píše, že je to persifláž (zesměšňující napodobení), takže si to cíleně legraci z osobností disentu dělá. Za mě jsme nikdy nepřesáhli hranici, kterou nabízí text. Nezastavili jsme se nikdy, abychom se vrátili a ubrali. To ne.

Viděli jste v tom od začátku mimo jiné ten úžasný postřeh o nás Česích, kteří dělají a nedělají revoluce zároveň?

Nejen viděli, snažíme se přesně o tom v první řadě hrát. A doufám, že divák vidí a slyší téma, že milujeme sedět v hospodě, pít pivo a vyprávět si o tom. Moc pěkný je, což jsem si zprvu neuvědomil, motiv toho, že se má vyhodit vlak, něco prostě udělat, konat a dva tři roky po vzniku tohoto textu byla zveřejněna Charta 77. Tím výbuchem Charta byla a vyhození vlaku mohla být taková drobná předzvěst.

Poznávají diváci všechny osobnosti, které ztvárňujete?

Profesora Kosíka pozná tak pět procent diváků, a to je možná ještě moc.

Je to podle věkové skupiny. Starší vědí. Ale třeba Saša Gregar, který je mohl potkat, u některých váhal. Je to různé. Myslím, že Vaculík a Havel jsou zřejmí.

Věděli jste už na začátku, že nebudete postavy, respektive jejich předobrazy parodovat, doslovně napodobovat? Třeba známé Havlovo ráčkování?

Věděli jsme, že tudy nepůjdeme a programově jsme to dodržovali. V textu jsme změnili vše striktně na křestní jména, i když u Kohouta občas třeba místo Karel řeknou Kosík. Tohle jsme vyčistili. V programu je uvádíme křestními jmény, aby divák jen nesledoval známé spisovatele, ale viděl chlapy v hospodě.

Martin Rumler

